

Magistraten. Autoriteten finder man nok; men hvad jeg ønskede, at man skulde finde i Loven, var en Udtalelse om, hvorledes denne administrative Autoritet havde at forholde sig. Derom have vi i Dieblisset Løve. Cierne have efter vor nuværende Lovgivning en Ret i saa Henseende, og jeg ønskede, at de ikke fremtidigt skulde prætendues til administrativt Vilkaarlighed, til det, som min ærede Ven, Ordføreren, kaldte administrativt Praxis. Det er ganske rigtigt, der har eksisteret en administrativt Praxis fra 1850 indtil Dato, som tilvisse har været utilbørlig, fordi det jo allerede i lang Tid har været vitterligt, at Kjøbenhavns Fæstning ikke skulde forsvares paa den Viis, at der kunde blive Spørgsmaal om Forpligtelse til at nedrive Bygninger umiddelbart i Kjøbenhavns Nærhed. Man burde tilvisse ikke have nægtet Berettigelse til at opføre saadanne Bygninger, som Loven giver disse Ciere Ret til at opføre. Allerede i længere Tid burde man ikke have gjort det; militaire Hensyn skulde ikke have spillet en saadan Rolle. Men, mine Herrer, jeg kan endda forstaae, at Krigsministeriet har kunnet lægge saadanne Vaand paa disse Ciere, saalænge det ikke var absolut afgjort, hvorledes Defensions-Forholdene vilde stille sig, saalænge der blot overhovedet kunde være Tanke om Muligheden af, at Kjøbenhavns Volde vilde kunne komme til, paa en eller anden Maade, at spille en Rolle i Stadens fremtidige Besættning; men efterat det er vitterligt, at det Dieblis er kommet, da Kjøbenhavns Forsvar paa den Viis skal opgives, da vi endog staae i Begreb med at sælge Boldene og hele Fæstningen, saa kan der ikke fremtidigt være Spørgsmaal om af militaire Hensyn at nægte Tilladelse til Bebyggelse, da kan den Praxis, der ene og alene har sit Forsvar i Hensyn til Fæstningen, naturligtvis ikke vedblive at bestaae, saa jeg virkelig haaber, at de Anstuelser, som den ærede Ordfører i saa Henseende udtalte, ikke maae finde Gjentklang her; thi da stiller man beviislige disse Ciere ganske anderledes, end de have staaet siden 1810, og — hvis den ærede Ordfører ellers har Ret i, at der overhovedet har bestaaet Indskrænkninger i disse Aarhundreder —, da lægge vi

der nogeninde før har hvilet paa dem. Jeg fornøyer derfor min Opfordring til det ærede Udvalg om at tage dette Punkt under alvorlig Overveielse.

Fischer: Den ærede sidste Taler yttrede i sit forrige Foredrag, at, dersom man vedtog en Lov, som paabød, at Fæstningen skulde nedlægges, uden at der sagdes Noget om, hvorledes der skulde være at forholde med Hensyn til Eiendommene indenfor Demarcationslinien, saa vilde alle de nu bestaaende Indskrænkninger være bortfaldne, og de paagjældende Ciere vilde være istand til ved Domstolene at gjøre deres Byggefrihed gjældende. Dertil bemærkede den ærede Ordfører, at Afgjørelsen af dette Spørgsmaal vilde beroe paa en Fortolkning af den paagjældende Lov; men, dersom nu Loven slet Intet indeholdt om, hvorledes der vilde være at forholde med Hensyn til de omspurgte Eiendomsforhold, dersom der slet ikke gaves nogen Anviisning i saa Henseende, da vilde det jo ikke være Loven, hvorpaa det kom an, men en almindelig Betragtning af en Servituts Natur, der vilde blive det Afgjørende, og jeg ventede derfor, at den sidste ærede Taler vilde have fremsat en almindelig Betragtning af en Servituts Natur og have støttet sin Opfattelse af det foreliggende Forhold til en saadan Betragtning. Dette er imidlertid ikke sleet, og jeg vil derfor tillade mig at antyde, hvilken Sætning det ærede Medlem efter mit Skjøn maatte have udtalt til Støtte for sin Paastand, hvis denne Paastand skulde være rigtig. Det ærede Medlem sagde: Dersom ved en Lov Fæstningen nedlægges, saa bortfalder Servituten, og Byggefriheden vil kunne gjøres gjældende ved Domstolene, men der maatte det ærede Medlem have føiet til: thi det er en almindelig Retsgrundsætning, at, naar Grunden til en Servitut bortfalder, saa bortfalder ogsaa Servituten. Denne Tilspøining gjorde den ærede Taler imidlertid ikke, og jeg vil derfor tillade mig at henlede hans Opmærksomhed paa denne Mangel, som jeg troer, der var i hans Beviisførelse. Vil den ærede Taler vedkjende sig den Sætning, at, naar Grunden til en Servitut bortfalder, maa ogsaa Servituten dermed anses for bortfalden, og den paagjældende